

Verwondering in de Alpen – Vakantie verhalen

Colofon

ISBN 9789403874791

1e druk 2026

© André Dierick

Vormgeving, binnenwerk, omslag en foto André Dierick

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verwondering in de Alpen

Vakantie verhalen

André Dierick

Deel 1 Vierwoudstrekenmeer

Deel 2 Berner Oberland

INHOUD

1. Vierwoudstreckenmeer

2. Berner Oberland

Reisdag	11	Reisdag	78
Dag 1 Brunnen	12	Dag 1 Thun	80
Dag 2 Engelberg	16	Dag 2 Höhenweg	86
Dag 3 Resti	19	Dag 3 Jürg	90
Dag 4 Vitznau	24	Dag 4 Draaiorgels	94
Dag 5 Zug	28	Dag 5 Interlaken	99
Dag 6 Lugano	32	Dag 6 Dia-avond	102
Dag 7 Rigi Kulm	36	Dag 7 Grächen	107
Dag 8 Rudy	40	Dag 8 Folklore	111
Dag 9 Mountainbike	45	Dag 9 Grindewald	115
Dag 10 Jochpass	49	Dag 10 Thunersee	119
Dag 11 Ägerisee	53	Dag 11 Kl. Scheidegg	123
Dag 12 Kaltbad	56	Dag 12 Lenk	128
Dag 13 Davos	60	Dag 13 Montreux	132
Dag 14 Einsiedln	64	Dag 14 Fietsronde	135
Dag 15 Altdorf	68	Dag 15 Lauberhorn	139
Dag 16 Locarno	71	Dag 16 Faulhorn	143
Dag 17 Zürich	75	Dag 17 Blümlisalp	147

Deel 1

Vierwoudstrekenmeer

Reisdag

Anton had slechts één koffer en een grote schoudertas waar alle bagage in moest. Meer spullen meenemen zou te onhandig zijn in de trein. Hij hoefde maar één keer over te stappen, maar toch. Hij dacht ook dat in het kleine Zwitserse stadje Goldau geen taxi aan het station zou staan, en wist niet hoe ver het sjouwen was naar het appartement dat hij had gehuurd.

Vanuit zijn woonplaats moest hij eerst met de trein naar Arnhem. Tijdens die rit was hij onrustig. Hij had namelijk een treinkaart van Arnhem naar Bazel gekocht met een gereserveerde plaats. Als hij die trein zou missen, was hij zijn geld kwijt. Het was een speciale sneltrein die slechts één keer per dag reed.

Gelukkig was er geen storing en kwam de trein in Arnhem op tijd aan. Daar had hij ruim de tijd om de indeling op een bord te bestuderen en bij de juiste wagon klaar te gaan staan. Alles verliep vlekkeloos en het zoeken van zijn stoelnummer ging ook vlot. Hij voelde opluchting toen de trein vertrok en hij de bebouwing van Arnhem voorbij zag gaan.

Hij vond de reis wel lang en saai. Omdat hij nog niet in vakantiestemming was, kon hij nog niet genieten van de mooie plekjes onderweg. Dat de zon de dichte dennenbossen van het Zwarte Woud vrolijk maakte, ontging hem.

In Bazel kocht hij eerst een abonnement van het openbaar vervoer en zou daar ook mee naar Goldau reizen. Met dat abonnement had hij gedurende een bepaalde periode vrij reizen in alle treinen, bussen en boten van Zwitserland en toegang tot veel musea.

Na zes uur reizen van Arnhem naar Bazel en nog eens bijna twee uur met een rechtstreekse trein naar Goldau, stapte hij daar eindelijk uit. Een zucht ontglipte hem. Bij navraag naar de route was iemand zo aardig om een plattegrondje uit te tekenen. Hij volgde de route met zijn zware bagage en stond na een kwartier sjuouwen voor het pension. De witgepleisterde muren leken pas geverfd. De donkergroene kozijnen staken fleurig af. De ontvangst was vriendelijk, maar een beetje gehaast. Hij zou later de reden daarvan weten.

Na de lange zit in de trein maakte hij de spieren weer los met een avondwandeling. Hij liep vier kilometer, bijna gedachteloos, naar het dorp Arth. De volgende dag zou de vakantie pas echt beginnen.

Dag 1

Brunnen

Was het een Sint-Bernard? Nee, Anton dacht het niet. Het was wel een groot beest dat log achter een volslanke dame de trein in waggelde. Anton was net voor haar ingestapt en op een lege plek neergeploft. Helaas ging de dame tegenover hem zitten. Hij was niet dol op honden. Het beest vlijde zich breeduit tussen hen in. Anton voelde zich niet echt angstig, maar prettig vond hij het niet.

Hij was op weg met de trein van het Zwitserse Goldau naar Schwyz. Waarom hij de eerste dag die richting uitging wist hij

niet. Er was zoveel keuze dat hij gewoon in het wilde weg een doel had geprikt om de omgeving te verkennen. Gelukkig gedroeg het beest zich rustig. Wel voelde Anton de staart van de hond met regelmatige slagen tegen zijn onderbeen slaan. Hij dacht: als het daarbij blijft, houd ik het wel uit. De rit duurde volgens de dienstregeling slechts zeven minuten.

Even leek het alsof de dame een gesprekje met hem wilde aanknopen, maar hij had het mis. Ze wilde alleen de hond vermanen dat hij rustig moest zijn. Kortweg klonk er een gedempt ‘foei’ in de overvolle trein. Die berisping bleek in het Duits hetzelfde als in het Nederlands. De hond bleek daarna bereid zijn logge lijf iets op te schuiven. Hij keek met een schuine kop naar de dame alsof hij wilde vragen: had je nog wat?

De trein stopte in het benedendorp van Schwyz. Anton voelde zich fit en had bedacht van daaruit naar Brunnen te kunnen lopen. Dat was bij nader inzien toch te ver. Hij stapte in de eerste de beste bus. Zo kwam hij na een paar minuten aan in het bovendorp. Hij trof er een mooi oud centrum met een prachtige barokke kerk. Zoals gewoonlijk met veel opsmuk van goud en met marmeren zuilen. Hij maakte foto's in de vrij donkere ruimte, in de hoop dat ze scherp zouden zijn.

Een paar uur later was hij toch in Brunnen. Na uitgekeken te zijn in Schwyz was hij opnieuw in de bus gestapt en kwam uit in dat dorp aan de rand van het grote Vierwoudstrokenmeer. Hij liep een stuk langs het meer en besloot koffie te drinken in een van de restaurants. Zonder taart, want hij had nog een hele vakantie voor zich, en wilde een beetje op de lijn letten. Hij zat op een terras net buiten de overkapping, om de zon op te kunnen vangen. Niet te lang, want hij had geen zonnecrème meegenomen.

Van daaruit kon hij de route van de boot over het meer volgen. Het vaartuig voer zigzaggend van dorp naar dorp. Later zou hij ook boottochten maken. Maar hij wilde zijn vakantie een beetje rustig aan beginnen. Na de tweede kop koffie besloot hij met de trein terug te gaan naar Goldau. Daar ging hij naar de Migros en kocht boodschappen die hij 's morgens bij de Coop vergeten was. Hij had het appartement gehuurd zonder verzorging en zou zelf kokerellen.

Terug in het pension trof hij de eigenaresse Frau Lüönd aan. Bij zijn aankomst de vorige dag had hij nauwelijks met haar kunnen praten. Ze had het te druk met het in orde maken van de kamers. Toevallig waren meerdere gasten tegelijk vertrokken. Dat werk viel haar zwaar, omdat ze nog herstellende was van een knieoperatie. Ze sprak daarover als een soort verontschuldiging voor het kortaf doen tijdens de aankomst van Anton. Kennelijk wilde ze het goedmaken, want ze bleef verhalen vertellen. Anton vond contact met mensen die hij op vakantie ontmoette altijd belangrijk, om de cultuur te leren kennen en liet haar begaan.

De babbel leverde ook iets anders op. Anton vond het bed, waar hij pas één nacht op had geslapen, te hard. Moest hij dat zo de hele vakantie volhouden? Hij durfde er niet goed over te beginnen, want hij hield niet van klagen. Maar toch? Gelukkig kreeg hij nog een mooie kans. De dame besloot hem even rond te leiden in het pension met een aantal kamers voor de verhuur en slechts één appartement.

Op een gegeven moment zag Anton in een kamer een extra bedbank met een los matras en kon hij zijn kans grijpen. Het matras op die bank leek veel zachter dan dat van hem. Hij voelde eraan en ja hoor. Hij vroeg voorzichtig: 'Mag ik dat matras omruilen?' Frau Lüönd keek hem verbaasd aan en vroeg:

‘Omruilen, hoezo?’ Anton dacht: zou ze nu echt niet weten wat ik bedoel? Hij zei maar gauw: ‘Ik ben thuis een heel zacht bed gewend en het matras van mijn appartement vind ik erg hard.’

Haar gezicht veranderde in een blik die hij niet meteen kon thuisbrengen. Hij wist dat een Zwitser, bij een directe vraag, altijd wilde nagaan of iets wel volgens de regels was. Maar dit was haar eigen pension. Ze hoefde maar gewoon ja te zeggen. Na even zei ze: ‘Ja natuurlijk mag dat. Je moet het wel zelf doen. Ik kan niet zwaar tillen en verder is er nu niemand die kan helpen.’

Even later liep Anton, met het matras boven zijn hoofd, door de gang naar zijn appartement. Hij zeulde het harde matras van zijn appartement keurig naar de bedbank waar Frau Lüönd nog stond te wachten. Terug op zijn kamer probeerde hij het nieuwe meteen uit. De vermoeidheid van de heenreis had hij ook de hele dag genegeerd. Een ideaal moment om even uit te rusten. Weer fit genoeg ging hij ’s avonds naar Luzern. Hij genoot van de treinrit met eerst zicht op de Zugersee en later op een deel van de Rigi.

Luzern ligt aan de westkust van het Vierwoudstrekkenmeer en is een van de interessantste steden van Zwitserland. Er is ook altijd iets te doen, zoals straatoptredens van muzikanten. Ook andere artiesten proberen het volk te vermaken. Maar toen Anton in het begin van een optreden alle balletjes al in het rond zag vliegen, liep hij door. Hij zei nog net niet: eerst beter oefenen, boy.

Na een poos wandelen liet hij een welverdiend pilsje goed smaken. Nou ja, welverdiend? Een beetje lanterfant in een gezellige stad is zo zwaar nog niet. Tijdens de treinreis terug werd het al duister en kon hij genieten van de vele lichtjes tegen de bergen aan. Leuk zo’n eerste dag. Wat zou morgen brengen?

Uitslaapdag. De nog niet helemaal verdwenen vermoeidheid van de reis en de actieve eerste dag waren een excuus om een flink gat in de dag te slapen. Het ochtendritueel liep ook anders dan thuis. Het stopcontact voor de föhn zat op een onhandige plek. Zo kon Anton bij het drogen van zijn haren niet in de spiegel kijken. En hoever moest de knop van de douche omgedraaid worden om de juiste temperatuur te krijgen? Even later bleek een ei koken ook anders dan thuis. Het was een beetje behelpen zonder speciale eierkoker.

Het was al tegen het middaguur toen Anton de vakantiefolders zat door te kijken. Hij was daarvoor in de tuin gaan zitten om van het mooie weer te kunnen genieten. De tuin had twee niveaus. De bovenste strook was smal en tegen een schuine helling aangelegd. Het onderste deel bood meer ruimte. Anton vond dat de leukste plek met het mooiste zicht op de top van de Rigi in de verte. Helaas stonden er alleen ongemakkelijke ijzeren bistrostoeltjes.

Frau Lüönd wees hem op mooie ligstoelen die in een houten tuinhuisje waren opgeborgen. Zoon Rudy had geen zin om er een te halen. Anton mocht hem dat niet kwalijk nemen. Rudy was verstandelijk beperkt en vaak humeurig. Die dag was hij in een extra slechte stemming. Hij had de dag ervoor een vervelende oogbehandeling met laserstralen ondergaan. Anton probeerde hem gerust te stellen. Het zou wel in orde komen met die kijkers van hem.

Later bleek dat Rudy handig was in rieten vlechtwerk. Hij maakte in een kleine werkplaats manden en allerlei kunstzinnige

rieten voorwerpen. De ene dag ging dat goed en de andere was hij niet in beweging te krijgen. Hij trok dan zijn pet tot diep over de ogen en was alleen op de wereld.

Anton snuffelde in het tuinhuisje naar een ligstoel. Het was er erg rommelig. Het leek wel op zijn eigen schuurtje dat ook nooit keurig opgeruimd was. Na het aan de kant schuiven van tuingereedschap kon hij bij een van de tuinstoelen. Het bleek er een te zijn waar je minstens een kwartier voor nodig had om hem in de juiste stand te krijgen. Hij vroeg zich af: moet dit gedeelte nou eerst omhoog, of juist de andere kant? Het lukte binnen de gemiddelde tijd. Maar ach, de eerste zitpoging plofte hij door tot op de grond. Toch andersom dus.

Ongeduldig in de folders bladend bedacht hij niet langer te zoeken en 's middags op stap te gaan naar Engelberg. Inmiddels had hij ontdekt dat er een tweede treinroute naar Luzern liep. Nog mooier dan de andere. Eerst prachtig zicht op de Zugersee met in de verte het stadje Zug. Daarna voerde de route tussen de bergen door naar Küsnacht dat vooral bekend stond omdat de Belgische koningin Astrid er in 1935 bij een auto-ongeluk tragisch om het leven was gekomen.

Vorbij die plek vergat Anton al gauw dat noodlottig ongeluk. Het prachtige berggebied kreeg hem in de greep. Door het heldere zicht verschenen op de toppen witte plekken van de eeuwige sneeuw. Na een overstap in Luzern bleven de kriebels ergens in zijn lijf prettig hun gang gaan. Het zicht op de bergen fascineerde hem volledig. En dan kwam Engelberg zelf nog.

Dat toeristenstadje lag stralend in de zon. Maar zodra Anton uit de trein stapte, gebeurde er iets vreemds. Zijn blik werd heel onverwacht wazig. Zou dat komen door de föhnwind die over het stadje blies? Zoiets had hij nog nooit meegemaakt. Hij

besloot even op een bank te gaan zitten, totdat die vreemde gewaarwording over zou zijn.

Hij had niet gemerkt dat er inmiddels iemand met een bezorgde blik naast hem was komen zitten. De zachte stem die vroeg: ‘Gaat het wel goed met u?’ drong niet tot hem door. Even later voelde hij een hand op zijn schouder. Iemand schudde hem zacht op en neer. Zijn blik werd weer helderder, waarna hij zich verontschuldigde: ‘Oh sorry, ik was er even niet meer bij.’

‘Heeft u een verre klimtocht gemaakt?’ klonk weer met die zachte stem. ‘Wilt u wat drinken?’

‘Nee hoor, ik moet nog beginnen aan een tocht.’ Anton bedacht een smoes en zei: ‘Ik vond het een beetje benauwd in de drukke trein, toen ben ik hier even gaan zitten.’

‘Oké, doe maar rustig aan,’ klonk ineens gehaast, ‘ik moet snel weg anders mis ik mijn trein.’

Anton stak zijn hand op en stond meteen ook overeind.

Hij wilde naar een plek waar hij helemaal tot zichzelf kon komen. Waarschijnlijk had de ijle lucht hem te pakken genomen. Waar zou hij even helemaal alleen kunnen zijn, vroeg hij zich af. Hij wandelde door de hoofdstraat en kwam uiteindelijk uit bij de kerk St. Maria van het Benedictijnenklooster aan de andere kant van het stadje.

In de kerk werd hij meteen gegrepen door de stilte. Overweldigend was ook de kijk op het hoofdaltaar en enkele zijaltaren. Nog meer opsmuk dan in Schwyz. Het rook nog naar wierook die enkele dagen daarvoor tijdens de hoogmis op zondag was gebruikt.

Na een kleine rondwandeling ging hij op een van de achterste banken zitten en vouwde als vanzelf zijn handen. Minutenlang

zat hij gedachteloos om daarna op te staan en naar een kaarsenstandaard te gaan. Een muntstuk gleed door de gleuf van het geldbakje en maakte een helder tikgeluid. Hij stak een waxinelichtje aan door het boven een brandend exemplaar te houden. Het vlammetje had even nodig om door te zetten en danste daarna boven op het zilverkleurige houdertje.

Juist op dat moment klonken orgelklanken van zachte registers. Gaandeweg werden de geluiden doordringender en vulden na even de hele kerk. De prachtige muziek galmde onder de gewelven. Wat een toeval dat de organist juist een oefenuurtje had gepland. Anton bleef genieten en verliet pas na de laatste klanken de kerk.

Hij besloot om verder geen activiteiten te ondernemen hogerop de bergen in. Het leek hem beter om eerst te acclimatiseren. Hij vond een leuk terrasje waar hij ook langzaam kon wennen aan de bergen die bij het uit de trein stappen wel erg op hem af waren gekomen. Volledig tot rust ging hij met de trein terug naar Goldau en kuierde rustig naar zijn appartement.

Dag 3

Resti

De derde dag begon met een verrassing. Er bleek namelijk ook nog een Herr Lüönd te zijn. Hij had een week lang een oude kennis geholpen met hooien. Die man had een boerenbedrijf aan de voet van de Gotthard. Sommige hellingen die gehooïd moesten worden waren te steil voor machines.

Herr Lüönd had nog van vroeger de ervaring om goed met een zeis om te kunnen gaan. Het was prachtig weer geweest zodat het hooi prima op Heinzen (houten rekken) kon drogen. Daarna werd het in bundels naar beneden gedragen en in speciale